

[Ninn-Hansen.]

gøre, at de, der er i gang med en uddannelse, kan fuldføre den, men også om at kalde de reserver, der findes, frem.

Der er i denne sal enighed om målsætningen og har været det hver gang, vi har drøftet ungdommens uddannelsesfond. Der er også enighed om, at vore fremtidige konkurrencevilkår påbyder os at gøre den danske ungdom bedre egnet til at optage konkurrencen gennem en effektiv uddannelse. Dette krav vedrører ikke blot den højere uddannelse, men alle områder, hvor en faglig oplæring kan forbedres. Men medens der er en sådan enighed — det regner jeg med — om målsætningen, er der vel uenighed som så ofte på andre områder om midlerne, der skal anvendes for at nå disse mål. Spørgsmålet er altså ikke så meget, om vi skal støtte uddannelsen, men hvorledes vi skal støtte den. Her møder man to diametralt modsatte yderstandpunkter. Det ene yderstandpunkt er udtryk for den opfattelse, at staten nok skal støtte uddannelsen ved oprettelse af skoler, universiteter og læreanstalter og ved opretholdelse af disses drift, derimod skal de uddannelsessøgende ikke støttes, men må klare sig selv. Det andet yderstandpunkt er, at ikke alene skal disse læreanstalter stilles til rådighed, men de studerende skal støttes med et månedligt beløb, som de har krav på, den såkaldte studenterløn.

Det konservative folkeparti kan ikke tilslutte sig noget af disse yderstandpunkter. Det har altid været således, i hvert fald gennem århundreder, at der blev stillet mere til rådighed for de studerende end blot læreanstalterne, de gik på. De legatmasser, der fandtes for århundreder siden, var vel egentlig ikke så små igen i forhold til det ringe antal studenter, der dengang var, men efterhånden som studenternes antal er blevet større og de midler, der var opbygget igennem fonds, har fået mindre værdi, har det været nødvendigt, at staten trådte til, således som det skete, da professor Flem-

ming Hvidberg, den daværende undervisningsminister, fremsatte forslag i 1952 om ungdommens uddannelsesfond. Vi mener også, det er nødvendigt nu at forøge disse midler, og kan i dag give tilsagn om en forhøjelse af uddannelsesfondens midler.

Vi vil i det konservative folkeparti også advare mod det andet yderstandpunkt, mod studenterlønnen og enhver ordning, der kan føre til studenterlønnen. Vi anser det for at være til skade for dem, der studerer, hvis det skal være staten, der skaffer dem alt til gennemførelse af deres studier. Den samme stat vil sikkert få en tilbøjelighed til at stille krav til dem bagefter. Og vil det være rimeligt over for andre uddannelsesgrene i samfundet, hvis man, så stærkt som tilfældet vil være med en studenterløn, favoriserer dem, der skal gennemgå den akademiske uddannelse? Vil denne uddannelse ikke skifte karakter? Vil man ikke helt fjerne sig fra det, man kalder den akademiske frihed? Vil det hele ikke få præg af kursus med tilmålte timer, og vil man på den måde gøre de pågældende bedre egnet til deres kommende arbejde?

Nu ved vi jo, at vi har et parti i det høje ting, der er tilhænger af denne studenterlønsordning, de ærede medlemmer hr. Aksel Larsens og hr. Morten Langes parti. Jeg er ikke helt klar over, hvilken opfattelse socialdemokratiet har af spørgsmålet om studenterløn. Vi har jo endnu kun set de mere generelle betragtninger i partiets program. Det konkrete lader vel vente på sig, men vi får måske oplyst, hvad man mener om dette spørgsmål. Jeg ved imidlertid fra den højtærede undervisningsministers fremsættelsestale, at han vender sig imod tanken. Men har den højtærede undervisningsminister ikke nu fremsat et forslag, der i sin konsekvens kan føre til denne, lad os blot kalde det socialisering af uddannelsen? Er det således, at den højtærede undervisningsminister tilstrækkeligt har garderet sig imod denne konsekvens?

Vi har jo ved tidligere lejligheder haft disse principdiskussioner i det høje ting.